Pregaria.cat

Entrada

Imatges distorsionades de Déu

Per Lluis Salinas el dj., 26/11/2026 - 08:00

A finals d'octubre, el projecte *Entre compases* va llençar el vídeo [NO CREO] a través de diferents xarxes. *Entre compases* és un projecte de la càtedra Pro+Tejer de la UCM, de REPARA de l'arxidiòcesi de Madrid y la CONFER. L'objectiu d'*Entre compases* és investigar i prevenir l'abús de poder, de consciència i espiritual en àmbits religiosos i transcendents.

El vídeo es pot veure aquí: https://www.youtube.com/watch?v=uGZdDDRzRZw i trobo que és molt lúcid a l'hora de descriure com en l'abús s'usa a Déu perquè diferents déus ocupin el seu lloc i, així, justificar l'injustificable.

Aquí pots trobar la transcripció del que diu. Tant de bo ens ajudi a deixar el tron buit:

--

La representació de Déu no és Déu mateix.

De vegades tenim imatges de Déu en què conflueixen tot un cúmul de sentiments, vivències, pors i anhels.

De vegades, allò que ens han ensenyat sobre Déu i que hem incorporat no ens allibera ni ens guareix, sinó que ens fereix. Són imatges absurdes que justifiquen l'abús, imposen pors i ens roben la llibertat. Aquestes imatges sostenen i legitimen l'abús espiritual. Però aquestes imatges no són el Déu de Jesús, sinó la seva negació.

Durant els primers segles, era freqüent representar un tron buit per fer referència a Déu.

Si l'abús ha estat possible en nom de Déu, és perquè algú —una persona, una comunitat, un sistema— n'ha usurpat el lloc, ha ocupat el tron*. Això és prendre el nom de Déu en va i causar un dany espiritual.*

Les víctimes d'abusos, en el seu procés de reparació, ens comparteixen el seu «no crec»: un no a aquesta usurpació, un no a aquests falsos rostres de Déu, un no que neix del sofriment, però també del camí recorregut.

Escoltem les seves veus:

No crec en un Déu que anul·la, que ofega, que no em deixa ser lliure, que mata la vida que hi ha en mi, que ignora la meva opinió, que ho té tot escrit sobre la meva vida.

No crec en un Déu que em prohibeix allò que em fa feliç, que s'avergonyeix de mi.

No crec en un Déu que em fa mirar el món com una amenaça, que em separa de les persones que m'estimen, que m'aïlla en el meu micromón.

No crec en un Déu sàdic que em beneeix amb el sofriment, que gaudeix amb la nostra humiliació, amb el nostre esgotament.

No crec en un Déu que es complau en el meu dolor, que em demana que ho aguanti tot.

No crec en un Déu que es fica al meu llit, que envaeix la meva intimitat, obsessionat amb la vida sexual, amb saber allò que és íntim; que em va abandonar en mans de l'abusador i no va fer res per salvar-me; que em demana que calli i que no comparteixi la meva experiència d'abusos.

No crec en un Déu amb segones intencions, que canvia d'opinió, que deixa d'estimar-me, de tenir cura de mi, que m'abandona.

No crec en un Déu que castiga, tira, que s'imposa, que intimida i exaspera, que és culpa i control; que deixa d'estimar-me si he fet alguna cosa malament i que exigeix una perfecció inhumana, per a qui mai res no és suficient.

No crec en un Déu la veu del qual s'identifica només amb la de l'autoritat eclesiàstica, la voluntat del qual és allò que creu el director espiritual; que em demana que calli per mantenir la imatge de la institució, que dóna més importància a la supervivència d'una estructura que a la singularitat de les persones, que concediria a alguns el privilegi de situar-se per damunt de la llei.

No crec en un Déu que et tracta de traïdor tota la vida, acusant-te d'haver abandonat una vocació religiosa.

No crec en un Déu màgic que em resol els problemes, en un Déu que tracta les persones com si fossin infants.

No crec en aquestes imatges de Déu. No crec en el Déu que han utilitzat per abusar de mi.

Dir que "no" és saludable, però aquest "no", no és el final: és despertar, és apostar perquè el lloc de Déu no sigui usurpat, perquè romangui buit, obert al misteri. Així s'obre un espai on Déu pot ser trobat.

(Imatge: "Trono": https://abrelabiblia.org/historia/la-caminata/trono/.)